

СОУ „Св. Св. Кирил и Методий“

с . Брезница

ЮБИЛЕЕН ВЕСТНИК

Ноември 2013

В броя:

- Кратка история на училището – години, събития, личности – 2 стр.
- Интервюта с бивши директори на училището – 2 стр.
- Училището през погледа на учителите – бивши възпитаници на училището – 3 стр.
- Общуване без граници в реално време – 4-5 стр.
- Големите размисли на най-малките и на малко по-големите – 6-7 стр.
- „Училище мое“ – 8 стр.

Господин Никола Джингаров е директор на СОУ „Св. Св. Кирил и Методий“, с. Брезница от септември 2012 година. Зададохме му няколко въпроса - едновременно лични, но и поставящи във фокуса на вниманието мястото на училището и учителя.

✓ *Защо приехте предизвикателството да бъдете директор на СОУ „Св. Св. Кирил и Методий“, с. Брезница?*

Да си директор на училище с едновековна история е не само предизвикателство, но и голяма отговорност. С постъпването ми на

работа като директор приех предизвикателството да работя за утвърждаване и развитие на традициите на третото по големина средно общообразователно училище в община Гоце Делчев. Повод за гордост е фактът, че възпитаници на училището са утвърдени специалисти в областта на науката, здравеопазването, образованието. Част от тях заемат престижни държавни длъжности. Други са развили преуспеващ собствен бизнес. Това е доказателство, че нашето училище дава добра подготовка на своите възпитаници. Целите, които съм си поставил, са амбициозни и дългосрочни. Не могат да бъдат реализирани с лека ръка и за кратко време. Но се надявам, че с усилията на целия колектив те ще станат реалност.

✓ *Какво според Вас е мястото на учителя в изграждането на учениците като личности ?*

Учениците са грижа, самочувствие, гордост и отговорност за всеки учител. Учителят трябва да води и озарява с дръзновението си младите хора, да дава знания, които да изграждат успешни личности - знаещи и можещи, с широка култура, национални добродетели, способни да се справят във всяка житейска ситуация. Учениците трябва така да се обучават днес, че да успяват утре. Това задължава учителя да поддържа високо професионално ниво, непрекъснато да обогатява знанията си, за да ги предава на младите личности.

✓ *Къде според Вас е мястото на училището като институция след още 100 години?*

Благодарение на усилията, търпението, отговорността и професионализма на преподавателите училището като институция и след 100 години ще е място, където ще се правят първите стъпки към знанието и ще се подготвят възпитаниците му за успешна реализация в живота.

✓ *Какво бихте пожелали на колегите си и учениците?*

Уважаеми колеги, през годините сте преживели добри и трудни периоди, но едно нещо във Вас е останало неизменно - вярата в знанието като висша ценност. Продължавайте да предавате своята любов към науката, към моралните и духовни добродетели на нашите ученици, учете ги на доброта и мъдрост!

Уважаеми ученици, гордейте се, че сте възпитаници на училище с едновековна история и съхранете за цял живот благодарността към всеотдайния труд на вашите учители. Бъдете силни и упорити, за да превърнете мечтите си в реалност!

*Поклон пред всички, които са оставили в темелите и въздуха на училището ни по нещо от себе си!
Поклон пред всички вас, които и днес градите и издигате авторитета на СОУ "СВ. СВ. Кирил и Методий",
за да го има и да пребъде!
Днес и завинаги!
Честит юбилей, наше училище!*

Кратка история – години, събития, личности

1913/1914 – трудна следвоенна, но първа за образователното дело в с. Брезница година.

Първи учител на записалите се за обучение **62** ученици е **Димитър Бекяров** от село Либяхово, Неврокопско. Едва през 1920 година училището е узаконено от Атанас Мусаков. Обучението се е водело в стари и непригодни помещения.

До 1925 година с. Брезница наброява 1500 жители. Поради неграмотността и изостаналостта на населението селото остава встрани от политическия живот. На учителите **Благой Москов, Жана Петкова, Борис Кехайов и Рут Антонова** е заслугата за започване строежа на училищната сграда през 1933 година.

Почти всички строителни материали, както свидетелства Протокол №9/20.02.1933 на Училищното настоятелство, са набавени чрез доброволни дарения от жителите на селото. Ентузиазъм стига до там, че се работило дори и през нощта. Вратите и прозорците на училището са направени от **отец Никола Клечеров** като подарък на училището. Завършената през 1935 година сграда има **7** класни стаи и **4** помощни помещения.

През 1935-1940 година в селото се развива широко културно-просветна дейност. Основава се читалището.

Идват черни години за учебното дело в с. Брезница. През месеците февруари и март 1941 година се прекъсват учебните занятия, поради епидемия от петнист тиф. От 16.01.1944 година до края на учебната година отново са прекъснати учебните занятия, поради бомбардировките над град София.

През 1964 година завършва строителството на **първи етап** от сегашната училищна сграда с **6 класни стаи**, а през 1988 година и **втори етап**. Обогатена е материално-техническата база, съобразно с тогавашните нужди и изисквания на учебно-възпитателния процес.

Особена заслуга за развитието на училището ни имат дългогодишните учители и директори Георги Попов, Никола Кутинов, Петко Енчев, Димитър Шарков, София Поюкова, Георги Бацалов, учителите Димитър Ценкин, Мария Ценкина, Николина Маргаритова, Мария Шаркова и др.

Със Заповед №РД 1421/19. 04. 1999г. на МОН ОУ” **Св. Св. Кирил и Методий**” е преобразувано в СОУ .

Едно достойно българско училище, което вече 100 години обучава и възпитава своите момичета и момчета, изграждайки у тях съзнанието на достойни български граждани.

От основаването си до днес то е изминало дълъг път, осяян с трудности и превъплъщения. В него са работили стотици учители, приели благородната мисия да даряват знания. Хиляди ученици са получили образованието си при нас. Ще винаги са търсили изява, стремели са се да бъдат по-знаещи и по-можещи.

Господин Георги Бацалов е възпитаник, дългогодишен учител и директор на училището. Под негово ръководство то е преобразувано от ОУ в СОУ през 1999 година. И днес той продължава да се вълнува както преди за съдбата на училището.

✓ *Какво е най-голямото Ви постижение като директор?*

Постиженията на един училищен директор до голяма степен се определят от продължителността на мандата, както и от ефективността му, т.е. направеното и видимо забележимо във времето.

Нескромно е човек сам да описва постиженията си, както и да определи най-голямото от тях.

Не е лесно и да се резюмира в няколко изречения един 12 годишен учебен период, започнал от началото на 1988 година. Най-значимото от тази първа учебна година е, че беше белязана с усилия за строително-ремонтна дейност и по оборудване на новата част на училищната сграда, т.к. учебните занятия трябваше да се водят изцяло в новопостроеното училище.

В една динамика и всеотдайност от ръководство, педагогически персонал, родители

и ученици подготвихме, открихме и проведохме учебната година, завършила с честване на 75 годишен юбилей на училище Брезница.

Голямо постижение бих казал, бяха последвалите няколко години, като строителство по стопански начин и в условия на финансов недостиг, т.к. бяха трудни години на преход в обществено-политически план, подсилващи проблемите в образованието.

Стабилизираще се учителския колектив, реализираше се и задължителния обхват на учениците при подчертано устойчиви демографски показатели. Течеше нормален учебен процес в унисон с изискванията на МОН. Имаше подчертано добър климат на общуване в училище и с родителска общественост. Създаваха се предпоставки за промяна на статута на училището от основно към средно общообразователно училище. Започнахме с решение на педагогически съвет, разбиране и подкрепа на ръководството на общината, мотивирано предложение до МОН. Помогнаха и неформалните усилия на родители и общественост.

Почти в края на мандата ми се сбъдна мечтата на ученици и родители – промени се статута на училището в СОУ „Св. Св. Кирил и Методий“. Бихме могли да го определим като най-голямото постижение.

✓ *Какво научихте през годините си на директор?*

Разглеждам работата, като един непрекъснат процес на усъвършенстване. Човек,

който в професията си дава, но и взема от нея добивайки рутината. Изисква се обаче труд, коректно отношение към деца и родители, учители и ръководство. Особено, когато заемаш ръководна длъжност.

Всеки, който уважава себе си, трябва да се старае да остави следа, като постижения, но и като общуване чрез човешчина и добродетели.

Да продължаваме да се учим на изкуството да общуваме по между си.

✓ *Вестникът се издава по случай 100 годишният юбилей на училището, искате ли да поздравите учениците с няколко думи?*

За мен училище СОУ „Св. Св. Кирил и Методий“, с. Брезница, е родното училище. В него са минали ученическите ми 8 години от първи до осми клас. С него са свързани 25 години педагогически стаж, половината от тях като директор. Бих казал, най-силното ми време, години от моята младост. Радвам се на всичко хубаво, което се случва в училището, радвам се и на настоящия празник.

Честит 100 годишен юбилей!

Скъпи ученици, уважаеми учители и родители, нека пребъде в годините образователното дело в селото. Нека да се отстояват добрите традиции, определящи облика на училището. Пожелавам Ви успехи! Живот и здраве, късмет и благополучие за всички!

Георги Бацалов –бивш директор на СОУ „Св. Св. Кирил и Методий“

Училището през погледа на учителите – бивши възпитаници.

Г-жа Елена Златева е старши учител в начален етап, завършила основното си образование в СОУ „Св. Св. Кирил и Методий“.

✓ *Какво Ви накара да се върнете в СОУ „Св. Св. Кирил и Методий“, с. Брезница?*

Първият ми работен ден като учителка е в нашето училище. Може би така са се подредили нещата. Било е въпрос на късмет или мечта да се върна в родното училище. По мое време, след дипломирането, ни изпращаха по разпределение в райони, в които имаше недостиг на учители. Спомням си как съм се чувствала притеснена, тъй като моите бивши учители вече ми бяха колеги. Но това беше в началото.

✓ *Бихте ли споделили някои от приятните моменти, с които сте се почувствали горда, че сте възпитаник на нашето училище?*

Всяко училище се гордее с учениците си, а и те, че са негови възпитаници. Разбира се, че се гордея. Първо, че аз самата съм получила основното си образование тук и второ, че аз давам образование на много ученици.

✓ *Какво е най-голямото Ви постижение като учител и с какво можете да се гордеете?*

Конкретно за някакво постижение е трудно да се определи. Смятам, че 30 години работа като учителка в нашето училище не са малко и малко или много съм се старала да давам максимално от себе си, за да съм полезна на учениците. Нека не звучи нескромно, че имам възпитаници учители, лекари и други специалисти. Все пак това не е малко.

✓ *Къде според Вас е мястото на училището като институция след още 100 години?*

Мястото на училището като институция го е имало и ще го има и занапред. Като гледам как бързо се променят изискванията и потребностите на обществото, малко ми е трудно да прогнозирам как ще изглежда СОУ „Св. Св. Кирил и Методий“ след 20, 50 или 100 години. Мисля, че ще изпълнява мисията си успешно.

✓ *Какво бихте пожелали на днешните ученици?*

На днешните ученици бих им пожелала успех в живота. Самочувствието и увереността, те си я имат, но ми се иска да бъдат по-отговорни към себе си и околните. И не на последно място, да съхранят и предават българските ценности, които за съжаление вече са дефицит.

✓ *Какво бихте пожелали на колегите си?*

На колегите пожелавам здраве, да проявяват повече търпение и разбиране към учениците и в работата да дават всичко от себе си. В тези тежки моменти да има повече уважение по между ни и взаимно да се подкрепяме. Ще вметна и малко тъжна нотка в изказването си. Тревожен е факта, че авторитета на учителите спада. Изчезнало е уважението от страна на ученици и родители. Да, така е щом образованието вече се и купува, за какво говорим тогава? Но въпреки всичко, нека мислим позитивно и вършим работата си със сърце и разум и резултатите ще дойдат.

Успех! Успех на всички и във всичко!

Господин Ибрахим Церов е преподавател по БЕЛ, бивш възпитаник на училището.

✓ *Какво Ви накара да се върнете в СОУ „Св. Св. Кирил и Методий“, с. Брезница?*

Учителската си дейност започнах през 1991 година в ОУ „Петър Берон“, с. Лъжница. Винаги изпитвах носталгия към родното си училище в с. Брезница. Искаше ми се да работя в него, но липсваха свободни работни места. През 2000 година ми се отдаде тази възможност и така се осъществи заветната ми мечта, след 24 години да се завърна и да работя в с. Брезница като учител по БЕЛ.

✓ *Бихте ли споделили някои от приятните моменти, с които сте се почувствали горд, че сте възпитаник на нашето училище?*

Един от най-възбуждащите ми моменти, е когато за първи път, отново след 24 години пристъпих прага на нашето училище.

✓ *Какво е най-голямото Ви постижение като учител и с какво можете да се гордеете?*

Най-голямото ми постижение е, че имам много мои ученици, които са завършили висше образование.

Гордея се с това, че трудът ми е оценен от учениците, които съм учил и при среща с тях, винаги са били доволни, че съм бил техен учител, че съм изградил у тях нравствени добродетели.

✓ *Къде според Вас е мястото на училището като институция след още 100 години?*

Мисля, че и след 100 години нашето СОУ ще го има.

✓ *Какво бихте пожелали на днешните ученици?*

На днешните ученици бих пожелал на първо място да са живи и здрави, да завършат средното си образование и да продължат във висше учебно заведение!

✓ *Какво бихте пожелали на колегите си?*

На колегите си желая също крепко здраве, да се радват на успехите на своите ученици и винаги с ентузиазъм да ги подготвят за трудностите на живота!

Г-н Исмаил Даракчи е старши учител по музика, бивш възпитаник на нашето училище, което ни накара да се обърнем към него със следните въпроси:

✓ *Какво Ви накара да се върнете в СОУ „Св. Св. Кирил и Методий“, с. Брезница?*

Поради две причини:

- Да бъде близо до родното си място;
- Да предам натрупаните знания на ученици от родното си място, с което да допринеса за духовното и професионалното им обогатяване.

✓ *Бихте ли споделили някои от приятните моменти, с които сте се почувствали горд, че сте възпитаник на нашето училище?*

Не знам дали е личностен, въпрос на определени възможности или на натрупаните знания в училището, но винаги съм показвал добро ниво на различни места. Многого успехи на учениците на олимпиади, състезания и конкретни изяви, ме кара да се чувствам горд.

✓ *Какво е най-голямото Ви постижение като учител и с какво можете да се гордеете?*

Успях да поставя предмета музика на полагащото му се подобаващо място, наред с другите учебни предмети. Смятам, че възродих певческия дух у учениците. Изградих фолклорен ансамбъл към училището и вече имаме извоювани победи.

✓ *Какво бихте пожелали на днешните ученици?*

На учениците пожелавам здраве и оптимизъм. Повече труд в училище, за да постигнат онова онова ниво, което беше през наше време. Със знанията да допринесат за издигане на образователната система.

✓ *Какво бихте пожелали на колегите си?*

На колегите си пожелавам повече усърдие и търпение. Да предават знанията на учениците задълбочено и отговорно. Никога да не забравят, че със своя труд формират бъдещото поколение на България.

Г-н Ахмед Чолак е завършил средното си образование в нашето училище и понастоящем е преподавател по Математика и Информационни технологии.

✓ *Какво Ви накара да се върнете в СОУ „Св. Св. Кирил и Методий“ с. Брезница?*

Обичта към учителската професия и личният дълг към семейството, роднините и обществото ми.

✓ *Бихте ли споделили някои от приятните моменти, с които сте се почувствали горд, че сте възпитаник на нашето училище?*

Моментата, в който започнах магистратурата си в ПУ "Паисий Хилендарски" и преподавателите ми разбраха, че наскоро защитилият докторска степен Иса Хаджиали ми е бивш учител и настоящ колега.

✓ *Какво е най-голямото Ви постижение като учител и с какво можете да се гордеете?*

Моето постижение са моите ученици. Горд съм с децата, за които математиката се превърна в техен любим предмет.

✓ *Къде според вас е мястото на училището като институция след още 100 години?*

В сърцата на едно по-различно общество.

✓ *Какво бихте пожелали на днешните ученици?*

Преди всичко здраве, щастие и успехи в живота!

✓ *Какво бихте пожелали на колегите си?*

Да са здрави и живи. Пожелавам им да виждат често любовта в очите на учениците им. И нека не забравяме, че лоши деца няма!

Общуване без граници в реално време

My school after 100 years

School is very important place for every person. There we spend a lot of our time learning new things, meeting new people, getting ready for the life after that.

I study in a very good school and my parents had

studied in the same one, but I could say that the only thing that is the same is the school building. The school life is completely different. For example, when my parents were students there were no computers. The only thing they used was a blackboard. And after this description a single question appears in my mind “After 100 years what will the school be like?”

Nobody can tell us what will happen in the future, but in my opinion in 100 years time schools will be very different from now. Students will use much more new technologies in their education. Now we use notebooks and pens, may be they will use notepads, laptops and all kind of electronic stuff. Another thing is that teachers might be replaced with robots and subjects like IT will be of great importance for future students because of their technological life.

After all I could only guess about school in the future, but one thing is for sure – even after 100 years school will be one of the most important things in people’s lives because there students shape their future.

By Isa Kadi

ОБЩЕНИЕ БЕЗ ГРАНИЦ

Мы живем в большом и сложном мире. Вокруг нас много знакомых и незнакомых людей, с которыми мы встречаемся каждый день. Это и наши родственники и друзья и одноклассники, коллеги по работе и просто знакомые, сотрудники различных учреждений, случайные прохожие. Этому способствуют и современные средства связи, которые дают возможность поддерживать

отношения и знакомиться не только в реальном, но и в виртуальном мире в интернете. Конечно, каждый из нас хочет чувствовать себя в этом огромном мире среди разных людей хорошо и уютно. Мы хотим знать, как найти новых друзей и не потерять старых, как найти свою любовь и то что поможет нам на нашем жизненном пути. И здесь знание иностранных языков расширит наши горизонты и возможности взаимопонимания с людьми из самых разных стран, поможет нам научиться жить здесь и сейчас, в наше время.

Сегодня все в сети общечеловеческие проблемы-расемотривает -экология человека. Потребность в общении появляется с первыми людьми на земле так что оно является неотъемлемой частью человеческого существования, а мы люди, потому мы не можем жить без него. Люди как таковы моей являются членами сообщества людей в разных ситуациях жизни, они в постоянном контакте между себеподобных. В начале, это семья, потом друзья со двора, по школе, а потом и по жизни, коллектив и т.д. Как дети впервые где мы начинаем общаться, строить себя как

личностиначити, общаться и знакомиться с миром это места нас окружающие. Человек вступает с другими людьми в различных типов отношений и таким образом наращивать свой социальные связи, в аспекте мы и окружающие нас люди. Но есть пространство которое делит людей и с ними в инном мире общение почти невозможно, пространства, которые мы не в состоянии физически преодолеть. В этом в реальном времени,нам поможен техника, участвовать и взаимодействовать с людьми которых м, даже не знаем и не видели реально. Человек является самой общественным из всех существ. Он преодолел вс формы, которые мешают общению, преодолел и расстояния, сейчас существует общественное объединение людей всего мира, и людям

не мешает ничего дружить , знакомиться друг с другом на расстоянии, быть полезным в этом общении другим и себе. Узнавать наш мир. Мир становится все меньше, а мы все ближе.

Невсе Бекташ, ученица 9-ого класса

Dans cette école là

Dans notre ville, il y a

Des tours, des maisons par milliers,
Du béton, des blocs, des quartiers,
Et puis mon cœur, mon cœur qui bat
Tout bas.

Dans mon quartier, il y a
Des boulevards, des avenues,
Des places, des ronds-points, des rues,
Et puis mon cœur, mon cœur qui bat
Tout bas.

Dans notre rue, il y a
Des autos, des gens qui s'affolent,
Un grand magasin, une école.
Et puis mon cœur, mon cœur qui bat
Tout bas.

Dans cette école, il y a
Des oiseaux chantant tout le jour
Dans les marronniers de la cour.
Mon cœur, mon cœur, mon cœur qui bat
Est là.

Fatme Pend – 10 classe

Общуване без граници в реално време

Bonjour

Comme un diable au fond de sa boîte,
le bourgeon s'est tenu caché...
mais dans sa prison trop étroite
il baille et voudrait respirer.

Il entend
des chants,
des bruits
d'ailes,
il a soif de
grand jour
et d'air...
il voudrait
savoir les
nouvelles,
il fait
craquer
son corset
vert.
Puis, d'un

geste brusque, il déchire
son habit étroit et trop court
"enfin, se dit-il, je respire,
je vis, je suis libre... bonjour !"

Automne

Il pleut
Des feuilles jaunes
Il pleut
Des feuilles rouges
L'été va s'endormir
Et l'hiver
Va venir
Sur la pointe
De ses souliers
Gelés

Pomme, pomme

Il y avait une pomme
A la cime d'un pommier ;
Un grand coup de vent d'automne
La fit tomber sur le pré.

Pomme,
pomme, t'es-
tu fait mal ?
J'ai le menton
en
marmelade,
Le nez fendu
et l'œil poché
!
Elle roula,
quel
dommage !
Sur un petit
escargot
Qui s'en allait
au village

Sa demeure sur le dos.
Pomme, pomme, t'es-tu fait mal ?
J'ai le menton en marmelade

Le nez fendu et l'œil poché.
Ah ! Stupide créature,
Gémit l'animal cornu,
T'as défoncé ma toiture
Et me voici faible et nu.

Ava Hait – 10 klasse

**СМОТРЕТЬ В
БУДУЩЕЕ И НЕ
ПЕРЕСТОВАТЬ
УЧИТЬСЯ**

Жизнь
трудная-все в этой
жизни трудно
достичь. Для
осуществления
своих целей и
идеалов мы

должны обратить огромное внимание на
свое образование.

Я считаю, что школа наш спутник
по дороге к знаниям, окно в мир, окно
новым и
неведомым
тропам, окно
в будущее.

Ведь
каждый из
нас
обогащает и
расширяет
свои знания,
если он
трудится на
этом
поприще и

посещает регулярно школу и готовится
постоянно к урокам, готовится со всем
своим чутьем и желанием к жизни, готов
войти в новый мир, но подготовленным и

осознанным с
открытым
сердцем и
сознанием к
тому что его
ждет. Здесь
мы узнаем
важные
научные
постижения,
которые
уже
некоторые
из них давно
пользуются в нашей
повседневной жизни, другим еще все

предстоит и они рано или поздно будут
использоваться в будущем.

Мы не должны прекращать учиться,
мир познаний бескрайный. Полученные
знания в школе помогут нам в жизни,
помогут нам чувствовать себя более
уверенными и достойными, гордиться
достигнутым и уверенно делать первые
шаги в жизни.

Школа это инвестиция. Мы
инвестируем в знания, в свое будущее.
Человек должен стараться постигать
истинны, знания, которые будут служить
ему всегда. А не стараться получить
только отличную оценку без знаний, я не
могу представить себе врача или
инженера, которые плохо разбираются в
своем деле. Плохая подготовка-опасна и
дает о себе знать в будущем. Такие
„профессионалы” опасны не только для
себя, а для всего человечества, с такими
дело плохо иметь. Знающие и умеющие

люди. никогда
нас не
подведут, на
них можно
положиться.
Они должны
быть и
духовно
возвышенными,
с них можно
будет брать
пример и
учиться как
правильно

поступать в жизни.

Мы должны быть удовлетворенным
тем, что мы на самом деле, достигли те и
люди которые нас любят тогда будут
гордиться нами и уважать. Но не
останавливаться и продолжать дальше по
дороге к познанию и
усовершенствоваться. Чтоб достичь
успеха нужно научиться, постоянно
обогащать свои знания. Что бы увидеть
будущее я считаю самым главным уметь
слушать свое сердце и стремиться к
самоусовершенствованию. Ставить
постоянно перед собой новые цели и
задачи. Познать себя и свои
возможности.

Невсе Бекташ, ученица 9-ого класса

Големите размисли на най-малките

Моето училище в бъдеще

Аз си представям моето училище да изглежда ето така:

Ще има
електронни
дъски и
електронни
бележници.

Класните
стаи ще бъдат
чисти, вратите и
стените по

коридорите няма да се драскат с химикали и маркери.

Деца ще бъдат мили с другите деца.

На футболните и баскетболните терени ще има информационно табло, на което се отброяват голубе и точките.

Уроч Молла – III „б“ клас

Моето училище в бъдеще

Аз си представям моето училище в бъдеще много красиво. Например на всеки чин да има компютър и вместо да пишем на тетрадки, да пишем на компютъра. Всяко дете да си има собствено шкафче за учебниците. Вътре в самото училище да има специално място за почивка.

Да
има
повече от
три
етажа.
Също
така бих
искала да
има
специална зала за час по физическо, дъската да е розова и да се пише с тебешир.

Искам в тоалетните да има сешоар за ръце. В компютърната зала да имат всички достъп до компютрите.

Сануша Ибрахим Заим – IV „а“ клас

Буквите и училището

Първа песен високо звучи
с гласове размразени капчуци
и с очи – ранобудни лъчи.

Всяка буква прозорец отваря
с тебешира магичен и бял.
и със бисерни букви България
озарява класа зашумял.

Първокласници в стаята учат,
на дъската изгряват цветя.
Първокласници пролетен ручей,
първа песен и първа мечта!

Всичко първо е красиво.
Първа песен. Първи час.

Ала няма по-щастливо
от детето в първи клас.

Чанта – люлка за букваря
и боички – за дъга!
Утрото врати отваря
и те води за ръка...

Бронзово звънче размива
всички птичета край нас.
Вижте колко е красиво
да отиваш в първи клас.

Училище любимо,
към тебе се стремя.
Щастлив съм, че те има
на нашата земя.

Ти учиш ме да пея,
да пиша, да чета.
Със тебе аз живея,
със тебе аз раста.

Обичам твоят име, училище
добро.
Ти с песни надари ме,
с читанка, с перо.

Ах, като тебе няма
по цялата земя.
Единствено със мама
аз знам да те сравня.

Какъв далечен път ни води
от братя Кирил и Методий

до пролетната майска шир,
до думичката: мама,
до думичката: мир!

Звучете в мили имена,
буквички добри.
Една по една,
две по две,
три по три
А, Бе, Ве...

А,Б,В, - шепти буквара.
Той със мене разговаря
и ме води по света
вече мога да чета!

...и на малко по-големите

Учителят показал ми пътеката сред мрака

Учителят погледна ме в първия ни час,
а аз останах без глас.
Гледах го в захлас,
но изплаших се от урока аз.

Започнах да смятам по Математика,
и навлизах в света на сложната
Грамматика.

Дойде часът по Български език
и видя ми се трудно да напиша думата
„миг“.

Ред за музика дойде
и всичко видя ми се зле,
защото не сещах се аз,
как да уча предметите в час.

Но учителят дойде до мен
и бях окрилен: попаднах в плен
на неговите думи
интересни
и хубавите песни.

За чудната математика,
и за лесната Английска
граматика;
за родния ни край-
плодороден като рай,
и за музиката интересна
превърнала се в
приказка чудесна.

Учителят добър
показа ми пътеката
сред мрака:

всичко се постига с труд осъзнах,
и пътеката на знанието аз разбрах...

Найле Даракчи, 7а клас

Моят пръв учител, показал ми пътеката сред мрака

Започвайки още от приказките и песните за Дядо Коледа и Баба Марта и още много други нечувани и непознати за

нас герои, игрите по цял ден и лудориите в детската градина, започва и фантазията в нашия живот. Но после идва и първи клас, в който се озоваваме в непознат и мрачен свят.

Най-трудният период от детския живот е първи клас, защото изведнъж от светлите и забавни дни в детската градина се озоваваме в голямото училище, пълно с непознати и странни

неща, в един нов свят от мрак, който можем да преодолеем само с много усилия.

Започвайки с първото „А“, „Б“, „В“, ние си задавахме въпроса: „На къде сме тръгнали ние и къде се намираме?“. Но изведнъж из мрака се показва лъч светлина – нашият пръв учител. Да научиш едно напълно объркано дете да чете и пише е истинско изкуство. По някакъв невероятен и спокоен начин, изведнъж ние станаме грамотни, можехме да четем и пишем и осъзнавахме на къде вървим.

Стъпка по стъпка, час след час, ние научавахме нещо повече за света около нас. Учихме за растения, животни и още много други нови литературни герои и

фантастични неща. Всичко ставаше с усилията на нашия учител. Той искаше да ни покаже, че докато човек е запознат с нещата около него, животът му за напред ще е по-лесен.

Забавлявахме се, учихме и си говорихме за живота, но не усетихме как пораснахме. С нашият учител разбрахме, че на училище не ходим само, за да четем творби или да решаваме нови задачи, а за да израснем като достойни личности на обществото. Чрез много думи и действия, учителят ни показа как да сме хора с добър характер и достойни възпитаници на нашето училище.

Годините си минаха, ние пораснахме, срещнахме се с нови учители. Всички те ни учат да посрещаме трудностите в живота със здрави гърди. Те направиха от нас силни и трудолюбиви хора, с неусмирим дух за знание.

Уважаваме и обичаме всичките си учители, но ние никога няма да забравим този, който ни изведе от мрака.

Алиме Джемадан – VIII „б“ клас

УЧИЛИЩЕ МОЕ

УЧИТЕЛИ ИМАМ АЗ МНОГО-
И СТРОГИ, И МИЛИ СА ТЕ.
ОТ СЕБЕ СИ ВСИЧКО ТЕ ДАВАТ
УМНИ НИЙ ДА РАСТЕМ.

ГОРДЕЯ СЕ, ЧЕ В ТЕБЕ АЗ УЧА-
УЧИЛИЩЕ МОЕ - ПОКЛОН!
В СЪРЦЕТО СИ ВЕЧНО ЩЕ НОСЯ
ЗА ТЕБ СПОМЕН - КАТО ЗА МОЙ ВТОРИ ДОМ.!

КОГАТО СЪС ПОГЛЕД СЕ ВЪРНЕМ НАЗАД
И В МИГ ПРЕКОСИМ ТОЗИ ПРИКАЗЕН СВЯТ
НА ТОЛКОВА МНОГО ОТМИНАЛИ ДНИ,
ИЗПЪЛНЕНИ С ТРУДНОСТ, КОПНЕЖ, СВЕТЛИНИ,
В КОИТО ДЕЦА КАТО ТЕБ, КАТО МЕН
И СИЛНИ УЧИТЕЛИ, С ДУХ НЕСЛОМЕН,
С КРЕХКА НАДЕЖДА И ВЯРА В ДУШИТЕ
С ЛЮБОВ СА ЧЕРТАЛИ ПЪТ КЪМ ЗВЕЗДИТЕ.

ТОГАВА СЕ СПИРАМЕ С ПЛАМЪК В СЪРЦАТА,
ПРЕД НАШЕТО УЧИЛИЩЕ, СГРАДАТА СВЯТА
И ПЛАМВА В ДУШИТЕ НИ ОГЪН СВЕЩЕН
НАДЕЖДА ЗА УТРЕ, ЗА ТЕБ И ЗА МЕН.

